Protáhnu krok a pustím se rovnou k nádraží. Je páteční podvečer, ulice nabité lidmi, hlavy, těla, ruce, nohy proudí jako zpěněná řeka, jako kdyby město zachvátila povodeň. Razím si cestu tím veletokem, prodírám se mezi lidmi a trpně snáším jejich pohledy, které zkrápějí jako mrazivá vodní tříšť. Copak jste nikdy neviděli jet někoho ven? Zelenou bundu s kapucí, odřené manšestráky, kanady, čapku na hlavě a šátek kolem krku? Na hřbetě torna, pečlivě zabalená, úzká a tuhá jako ukazovák levé ruky, když na hmatníku kytary drží barré. A rázující čapí nohy, dlouhé, hubené, pospíchám, pusťte mě prosím, ustupte, pospíchám na vlak.

Konečně jsem pryč z obchodního centra. Dav prořídl, povodeň se vsákla do pórů sídliště. Jde se mi dobře. Jde se mi lehce a volně. Snad jen šňůra kolem pasu mě trochu svírá.

V jednom místě je ulice rozpáraná dlouhým výkopem. Vejdu do vozovky, na chodníku jsou vyskládané roury. Parta capartů si tu hraje, házejí do trub kamínky a napjatě poslouchají, komu kamínek doletí nejdál.

„Kam jdete, pane?“ pokřikují na mne.

Odpovídám: „Jedu ven.“

„Kam ven?“ tážou se. „A to takhle?“

Jak jinak? Jak jinak bych měl jet ven? Takhle jedu, caparti.

Nádraží je za městem. Je chladno, na nechráněné silnici fouká studený vítr, který se dostane člověku až na kůži. Zebou mě nohy, tohle se mi dřív nestávalo, ale to nic, to přejde. Kanady pleskají na oroseném asfaltu.

Potkám kluka a holku. Vedou se ostýchavě za ruce, Mineme se, já se otočím za nimi, oni se

otáčí za mnou. Smějeme se na sebe. Každý máme svoje štěstí. Jdu dál a cítím, že se za mnou dívají ještě dlouho. Dlouho, dokud jim nezmizím v uličce, jež vede přímo k nádražní budově.

A už vidím známou špinavě žlutou fasádu, řadu úzkých oken, římsu nad vchodem a vchod samotný, černou jámu, která mě pohltí a kterou se propadám do jiného světa. Proběhnu halou, letmo pohlédnu na tabuli Odjezdy, jestli se snad něco nezměnilo a zastavuju se teprve na peroně. Jízdenku nepotřebuju. Projdu sem tam, opět na sobě čtu zvědavé pohledy lidí, ale nevšímám si jich, a nakonec se opřu o nízké zábradlí, které odděluje nástupiště od kolejí.

Přejel rychlík na Prahu. Čekám. Za malou chvíli přistaví na druhou kolej vlevo můj vlak. Tři nízké, červené vagóny, příjemně vytopené a nasáklé vůněmi mnohaleté služby na dráze, služby dálkám. Posadím se na svoje místo, motor zachrčí jako starý děda vypravěč a …

Přistoupil ke mně příslušník v brčálové uniformě. Nedbale salutuje, hned nechápu, co ode mne chce. Teprve, když za jeho ramenem spatřím rozložitou postavu doktora Lukáše.

„Je to on?“ ohlíží se příslušník.

„Je,“ odpoví doktor Lukáš a udělá dva kroky, až stojí těsně přede mnou. „Už zase, pane Sláma? Kdybyste aspoň neutíkal v pyžamu, v pantoflích a v erárním županu. Vždyť takhle si vás hned každý všimne. Lidi nám zavolají, sotva se objevíte na ulici. Tak půjdeme zpátky, co říkáte?“

Krčím rameny. Chápu, že nemohu odporovat, ale myslím si, kdyby tak počkali, kdyby mě nechali dívat se aspoň tu chvíli, než přistaví můj vlak.

„Budete mě potřebovat?“ ptá se příslušník a přešlapuje na místě.

„Ne, děkuji,“ odpoví mu doktor Lukáš, a zase se otočí ke mně. „Půjdeme!“

Přitáhnu si šňůru županu ještě těsněji kolem pasu a následuju ho. Před nádražím čeká sanita. Zarazím se. To jsou ty tvoje tři červené vagóny, tak nasedej, pojedeš ven! Doktor Lukáš mi však vidí až do duše.

„Musíš mít trpělivost. V lednu provedeme druhou operaci a v létě si na špitál ani nevzpomeneš.“

Z hlasu se mu vytratil komisní tón, opět mi tyká. Pohlédnu na příslušníka, který nás pozoruje už zpovzdálí. Určitě si o tom všem myslí: Zas jeden chudák blázen. Slibuju, že teď už budu opravdu trpělivý. Doktor Lukáš se tomu směje. Nevěří mi. Ví, že se tak snadno nevzdám. Ale já to vím o něm také.

_____

Jiří Mika
Trapsavec 1983